

— Thế à? Vậy tôi xin lỗi nàng Boun nhé. Đề nghị của tôi chẳng có gì khó khăn cả. Dễ lắm, còn dễ hơn nâng ly huyết-ky lên miệng nữa. Chỉ cần nàng thành thật mà thôi.

— À ra ông muốn tôi làm việc.

— Đúng, đúng, nàng Boun nói đúng. Tôi muốn nàng làm việc với tôi, dưới quyền tôi và chỉ tuân theo mệnh lệnh tôi.

Nàng Boun phá lên cười, bộ ngực rung rung như muốn nhảy xuống đệm cao su:

— Tuân theo mệnh lệnh của ông ư? Trời ơi, ông đã hiểu lầm tôi. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, tôi chưa chịu tuân mệnh lệnh của ai.

— Hừ, nàng không vâng lời cha mẹ hay sao?

— Vâng lời cha mẹ là chuyện dĩ nhiên như 2 với 2 là 4. Song, tôi nói ông đừng buồn nhé: tôi bỏ nhà ra đi từ hồi nhỏ xíu vì không chịu được xiềng xích và lễ nghĩa.

— Vậy nàng phải nghe lời chồng?

— Ông lại thất vọng rồi. Tôi không có chồng, và chẳng bao giờ lấy chồng. Thích ai, tôi ở với họ một thời gian, thế thôi, rồi mỗi đứa đi một ngã.

— Nhưng tôi tin là nàng sẽ tuân theo mệnh lệnh của tôi.

— Hừ, nghe ông nói tôi tưởng ông là một lãnh tụ cao cấp, có quyền giết người như ngóe. Ông là ai? Ông là người nào? Ông làm nghề gì? Ông muốn tôi hợp tác ra sao?

— Theo kỷ luật, thuộc viên không được lục vấn thượng cấp. Tôi chỉ thích đặt câu hỏi và không thích ai đặt câu hỏi với tôi.

— À, vậy thì thôi. Chào ông.

Gã đàn ống cười nhạt:

— Nàng đã thoát thác thì tôi ở lại vô ích. Tôi ra về, hy vọng nàng sẽ nghĩ lại và nhận lời. Chúng tôi rất rộng rãi về tiền nong. Ngay bây giờ, để tỏ tình sơ kiến, tôi có thể biếu nàng hai ngàn đô la.

— Hai ngàn đô la, chà món tiền nhiều ghê.

— Tôi có thể tặng ngay lên ba ngàn.

Mặt thiếu phụ danh lại:

— Ba ngàn chứ ba vạn đô la tôi cũng từ chối.

Gã lạ mặt chia tay:

— Cám ơn. Chào nàng Boun.

Thiếu phụ không thèm bắt tay hắn. Có lẽ nàng sợ làn da nõn nà của nàng dính làm cái bàn ghế sợ của gã đàn ông lì lợm. Đúng hơn, nàng giận hắn đã đứng đưng một cách trịch thượng trước sự lố lõ khiêu khích và khả ái của nàng.

Thản nhiên, hắn đánh diêm châm thuốc lá.

Ra đến cửa, hắn bống quay lại:

— À, suýt nữa tôi quên mất. Xiềng May nhờ tôi hỏi thăm sức khỏe của nàng.

Vừa nói, hắn vừa đặt tay vào nắm cửa. Đang bình tĩnh, nàng Boun có cảm giác như trái siêu bom 50 megaton nổ trong thành phố.

Tấm thân nàng rung chuyển dữ dội và trong vài giây đồng hồ nàng lạnh người như mất hồn.

Nàng gọi giạt: — Này ông!

Gã đàn ống chắt lưỡi:

— Nàng cần nói chuyện với tôi ư?

Nàng Boun thở dài:

— Vàng.

Gã đàn ông ném diều thuốc qua cửa sổ, giọng đặc thảng:

— Tôi sẵn sàng nghe.

Giọng nàng Boun run run:

— Có... có phải ông vừa nhắc đến Xiêng May không?

Xiêng May là em ruột của nàng. Cha mẹ nàng chỉ được một trai, một gái. Bản tính độc lập, nàng bỏ nhà lên đô thị lập nghiệp từ nhỏ. Cha nàng tạ tước, nàng bắt đầu mang gánh nặng gia đình trên đôi vai gầy yếu.

Và nàng phải nuôi em ăn học. Xiêng May quần quít bên nàng như bóng với hình. Nó giống nàng như tạc. Cũng vàng trán nhô ra, và trong mắt đen láy, ranh mãnh và thông minh. Xiêng may là một phần đời của nàng Boun...

Những ngày đầu tiên của cuộc đời giông bão, nàng Boun còn là cô gái ngoan ngoãn và chất phác. Nàng làm thư ký riêng cho một thương gia lai Pháp gần lục tuần. Sở dĩ nàng chọn chủ nhân gia khộm vì nghe bè bạn nói rằng chủ nhân trẻ thường bắt nữ thư ký kiêm luôn nghề mua vui trong chốc lát.

Song nàng Boun đã làm.

Vả lại, hàng vạn, hàng triệu đàn bà trên thế giới đều làm như nàng.

Vì lẽ tuổi tác không phải là chương ngại vật của ái tình. Nàng Boun ít tuổi hơn cô gái út của ông chủ, nhưng không vì vậy là ông chủ không để mắt tới nàng.

Phượng chị ông chủ lại mang nửa giòng máu Tây phương trông người... Nàng Boun được gọi luôn vào phòng riêng ông chủ để làm những việc không đầu.

Thoạt tiên, cụ chủ vêu cầu cô thư ký trẻ măng sẵn sóc cho bàn giấy khỏi bụi bặm. Sau đó, cụ chủ mời nàng uống rượu huyết ky. Nàng từ chối, cụ chủ khăn khăn mãi nàng mới nhấp một ngụm.

Men nồng làm nàng say say và quên hẳn còn là con gái hờ hờ như đóa hồng mới nở. Hôm sau, nàng lại uống nữa, và lần này uống nhiều hơn, mắt nàng bắt đầu long lanh, da thịt nàng bắt đầu nóng hâm hấp...

Cuộc đời âm mưu diễn ra âm thầm trong phòng giấy kín đáo. Một ngày kia, lừa nàng quay mặt ra chỗ khác, lão chủ bỏ lên vào ly rượu một chất bột trắng trắng.

Cạn xong ly rượu, nàng Boun không biết gì nữa hết. Khi tỉnh dậy, nàng thấy mình nằm trên giường, chiếc giường Hồng Kông sang trọng, đồng kền sáng loáng, đệm mút trắng muốt. Kinh ngạc xiết bao, bên cạnh nàng là lão chủ dâm ô, miệng đầy răng vàng đang nhe ra cười với nàng một cách vô cùng khả ố.

Nàng nhảy xuống giường, định tìm lối thoát, song cửa ra vào đã khoá chặt. Nhìn lão chủ, nàng suýt kêu lên vì hấn trần như nhộng. Tấm gương tủ áo phản chiếu một thân hình không mảnh vải ở những bộ phận kín đáo nhất.

Nàng lục lợi khắp phòng tìm quần áo nhưng không thấy. Thỏa mãn thú tình xong, lão chủ khốn

nạn đã giấu quần áo nàng vào tủ và khóa trái lại cẩn thận.

Và hẳn chỉ bằng lòng trả lại sau khi nàng viết hai tờ giấy. Tờ giấy vay nợ, một món nợ kếch sù gấp hai chục lần lương tháng của nàng. Tờ thứ hai là bức thư tỏ tình tha thiết với lão già sáu mươi, hẹn hẳn đến phòng riêng vào ban đêm.

Không còn cách nào khác, nàng đành phải nghe lời. Rồi từ đấy, cô gái ham cuộc sống tự lập, chán ghét kỷ luật gia đình khắc khổ, bị đánh lừa làm hầu non rẻ tiền cho lão chủ đều giả. Nàng phải cung phụng hẳn đủ điều.

Và không những mua vui cho riêng hẳn, nhiều khi nàng còn phải chiều chuộng một số quan thầy của hẳn nữa. Nàng định quyền sinh nhưng vì còn phải nuôi em, nuôi mẹ. Xiêng May không ngờ nàng Boun bị xô ngã vào đêm tối của trác táng.

Cũng may là một năm sau lão già từ trần. Nhưng nàng Boun không còn là cô gái Lào dầy thì trong trắng và khờ khạo nữa. Nàng đã quen với huyết ky nhập cảng, thuốc lá Anh sợi vàng, phấn sáp Ba lê đắt tiền và những cuộc truy hoan thâu đêm bên cạnh bọn thiếu thân tình ái.

Xài hết tiền, nàng Boun cặp kè với những ông chồng giàu su có đơn. Rồi nàng được giới thiệu vào công ty hàng không. Nàng đến sở chẳng qua chỉ để giải sầu, và nhất là để có diện thoai liên lạc cho dễ.

Xiêng May cố thuyết phục chị quay lại con đường thẳng, song lời nói của nó không lay chuyển được nàng. Đứng ra, nàng muốn đoạn tuyệt với nếp sống hoang toàng mà không có đủ nghị lực.

Chán nản, Xiêng May bỏ học, xung vào quân đội. Đến khi biết em đã thành trung sĩ trong bộ đội hoàng gia thì nàng Boun không còn cách nào đoán tụ với nó được nữa.

Xiêng May đã bị bắt.

Sau một thời gian phục vụ ở Nam Lào, trung sĩ Xiêng May được chuyển chuyển lên một tiền đồn gần Sầm nưa. Đồn này bị cộng quân tấn công luôn luôn.

Trong một trận công đồn ác liệt, Pathét Lào bắt được trung sĩ Xiêng May. Nghe tin, nàng Boun thét lên rồi nằm vật xuống, mê man trong nửa giờ.

Nàng mất tinh thần trong mấy tháng trời dồng dãi. Nàng hỏi thăm khắp nơi song không biết em nàng bị giam giữ ở đâu. Tháng trước, có người nói lại là Xiêng May bị thương nặng, và được đưa tới một trại tù binh giáp giới tỉnh Nghệ an, ai đã tới đấy là không bao giờ về nữa. Chịu trách nhiệm vật chất và tinh thần về Xiêng May, nàng Boun đã nguyện không lùi trước mọi sự hy sinh để cứu em ra khỏi vòng lao lý.

Cơ hội ấy đã tới.

Trong khi nàng Boun đắm mình trong sự suy nghĩ đau đớn, người lạ mặt chấp tay sau đít, đi đi lại lại trong phòng, nét mặt hân hoan như kẻ vừa ăn canh bạc lớn.

Nàng Boun hỏi lại, giọng van lơn :

— Có phải ông vừa nhắc đến tên em tôi không?

Gã đàn ông cười gằn :

— Không.

— Thật mà... ông vừa nhắc đến Xiêng May.

— Xiêng May là em ruột của nàng ư ?

— Vâng. Ông gặp nó khi nào ?

— Tuần trước.

— Nó khỏe mạnh không ông ?

— Thong thả. Tôi chỉ có thể cho nàng biết rõ ràng về Xiêng May với điều kiện. Nàng sẽ biết nó ở đâu, đời sống ra sao. Nếu nàng thật tình mong muốn, tôi sẽ giúp chị em nàng đoàn tụ với nhau. Nhưng thôi, nàng đâu mong muốn như vậy. Nàng làm gì có thời giờ lo lắng cho vận mạng của một trung sĩ quèn. Chào nàng, tôi đi đây.

Gã đàn ông mở cửa, sửa soạn bước ra ngoài hành lang. Tấn trò tình cảm được hẳn đóng rất khéo, khéo đến nỗi nàng Boun phải cất tiếng gọi rối rít :

— Ông ơi ?

— Ô, nàng làm phiền tôi quá.

— Tôi van ông. Ông cứu em tôi với.

Gã đàn ông khoát tay, lạnh lùng :

— Nàng chẳng lạ gì Xiêng May là tên phản động nguy hiểm. Hầu hết binh sĩ của phe hữu bị bắt đều lãnh viên đạn vào gáy. Lực lượng Pathét Lào không thừa cơm để nuôi bọn phản động. Theo chỗ tôi biết, Xiêng May lại phạm tội bản chết một số binh sĩ Pathét. Tội này khó tránh được tử hình.

— Trời ơi, em tôi còn nhỏ quá, dại quá.

— Hừ, làm trung sĩ còn nhỏ, còn dại gì nữa. Tuần trước, có việc tạt qua trại giam, tôi được tin Xiêng May sắp ra tòa án quân sự. Án tử hình thường được thi hành ngay. Tuy nhiên... nếu nàng chịu nghe lời tôi thì may ra...

Giọng thiếu phụ ướt đầm nước mắt :

— Em xin làm bất cứ việc nào do ông sai khiến. Miễn ông can thiệp cho Xiêng May được về Vạn tượng. Em có một món tiền lớn trong băng.

— Băng nào ?

— Ngân hàng Đông kinh.

— Bao nhiêu tiền ?

— Nửa triệu kíp. Em xin biếu ông. Biếu hết.

— Ủi chao, từ nay năm nay, đ ng kíp hạ giá kinh khủng, một đô la trước ăn 80 giờ vọt lên 300 kíp. Nửa triệu bạc của nàng chỉ bằng vài ngàn mỹ kim. Với số tiền ít ỏi này nàng đổi lấy mạng sống của một tên tử tù sao được.

— Đó là gia tài di sản của em.

— Nàng nói dối. Còn hột soàn, còn vàng để đâu ?

— Thưa, nếu ông muốn, em xin biếu ông một trăm lạng vàng, và cái mẽ đai kim cương của em.

— Mấy ca ra ?

— 10.

— Cũng chưa đủ.

— Trời ơi, em chẳng còn gì nữa. Sau mấy năm làm việc, em chỉ dành dụm được gần ấy thôi.

— Ô, nàng còn quên một kho tàng quý giá.

— Thưa...

Gã đàn ông nhìn chòng chọc vào ngực nàng :

— Nàng vẫn chưa hiểu ư ?

Nàng Boun nuốt nước bọt :

— Vâng, em hiểu rồi. Em xin hầu hạ ông trọn đời.

Gã đàn ông cười khanh khách :

— Được nàng nâng khăn, sửa túi thì còn gì hân hạnh bằng. Tôi sẽ ký cả hai tay. Nhưng tôi cho như thế vẫn chưa đủ. Tôi không lấy tiền, lấy kim cương và lấy vàng của nàng. Mà chỉ muốn nàng thực hiện một kế hoạch nhỏ. Một kế hoạch rất nhỏ thôi. Kế hoạch liên quan đến Hoài Thanh.

— Vàng em xin tuân lệnh ông.

— Lát nữa, Hoài Thanh sẽ tới.

— Nếu ông ra lệnh, em sẽ giết hắn.

— Không, tôi không yêu cầu nàng trở thành kẻ sát nhân. Tôi chỉ yêu cầu nàng xử dụng sắc đẹp.

— Để quyến rũ hắn?

— Phải, để làm hắn mê mết.

— Rồi đem nộp hắn cho ông?

— Không. Nàng làm hắn mê mết rồi lựa lời thuyết phục.

— Thưa, thuyết phục làm gì?

— Dễ lắm. Với tài của nàng chỉ năm phút là xong,

— Vàng. Khi nào Hoài Thanh đến?

— Trong vòng một giờ nữa. 5 phút trước khi hắn đến, tôi sẽ rời phòng này, và ra chỉ thị cho nàng.

— Xin mời ông tự tiện ở đây. Em có sẵn nhiều rượu trong tủ buýp phê để em rót hầu ông. Bây giờ ông cho phép em mặc quần áo.

— Ô, không cần. Nàng không mặc quần áo đẹp hơn.

Đọc rõ ý nghĩ trong đầu gã đàn ông, nàng Boun vớ lấy áo kimono khoác vào người che thân thể lỏa lồ. Gã đàn ông rú lên cười như bị thọc lết.

— Nàng Boun yêu quý ơi, nàng quên lời cam kết rồi. Mới một phút đã quên, vậy làm sao nhớ suốt đời được.

Thở dài, nàng Boun cởi áo ngủ ném xuống đất, hai giòng lệ tuôn trên gò má. Danh dự và đạo đức vừa thức dậy trong lòng người đàn bà trác táng lấy đêm làm ngày, lấy tình yêu lang chạ làm lý tưởng nơi theo..,

Từ nhiều năm nay, nàng quen với cuộc sống mua bán nhục dục, chưa hề đỏ mặt trước cặp mắt và bàn tay soi mói của bọn đàn ông không tên. Song đêm nay nàng cảm thấy xấu hổ và ghê tởm. Nếu có thể nàng đã nhò bãi nước bọt vào mặt hắn.

Vì Xiêng May, nàng đành nhẫn nhục.

Bằng cử chỉ thô bạo, gã đàn ông xô nàng ngã xuống giường, rồi chống tay ngang hông, nhìn nàng chăm chú, như nhìn con thú lạ trong vườn Bách thảo.

Nàng Boun hoảng hốt đặt bàn tay lên nút mở đèn. Gã đàn ông gạt ra :

— Em tắt đèn làm gì ?

— Thưa,.. sợ người ngoài nhìn qua khe cửa.

— Ô, càng tốt.

Nàng Boun tấm tức khóc. Gã đàn ông lại cười ha hả.

Năm phút sau, tất cả chìm vào im lặng căng thẳng.

x X x

Hoài Thanh mừng nháy cả tăng khi thấy ánh đèn trong phòng nàng Boun lọt qua khe cửa xuống thang gác.

Hắn đứng lại đứng giữa cầu thang, ra về ngạc nhiên. Nàng Boun có tính đi chơi khuya, nhưng ít khi còn thức vào giờ này. Vì cần giữ sắc đẹp, nàng cố lên giường sớm.

Suy nghĩ một phút, Hoài Thanh gõ cửa.

Không có tiếng trả lời, hắn áp tai vào ổ khóa nghe ngóng. Bên trong, vọng ra tiếng nước chảy rào rào : nàng Boun đang tắm.

Một trong những thú vui của nàng là tắm đêm. Những đêm trăng sáng, nàng thường ra bờ sông, cởi bỏ xiêm y, nằm dài trên cỏ ướt, tắm ánh sáng lung linh trước khi nhắm mắt xuống nước mát bơi lội. Tắm ở nhà, nàng đã đặt ra một kỷ luật khe khắt nhưng thi vị : buổi tắm phải kéo dài từ 30 phút trở lên, và trong kỳ kỳ cọ nàng phải chiêm ngưỡng thân hình trong tấm gương lớn.

Nàng Boun đã thử qua nhiều lối tắm kényet và dài các : tắm nước suối Vichy, tắm sữa tươi, tắm bùn nóng, tắm hơi, tắm nước hoa thơm phức. Song nàng chỉ ưa lối tắm nước nóng kèm theo tắm quất. Một công ty bán nước ngọt ở Vạn Trưng chuyên môn chở nước sông tới cho nàng, tuần ba lần cho nàng tắm. Nước sông này đã được sát trùng và gạn lọc cẩn thận. Chủ nhân công ty còn cẩn thận hơn nữa để chiêm cảm tình của nàng.

Sáng đây, ông già dấm bóp đã đợi nàng sẵn ngoài cửa. Ông già mù người Trung hoa này có bàn tay lạ lùng, dục vào đầu, mỗi mọt tan biến đến đấy.

Vạn quả nằm thấy cửa mở, Hoài Thanh hỏi hộp bước vào. Từ trong bồn tắm thơm phức, nàng Boun hỏi vọng ra :

— Ai đấy ?

Thừa biết Hoài Thanh, nàng vẫn hỏi. Tấn tuồng quyến rũ bắt đầu, đúng theo kế hoạch của gã đàn ông sáu độc.

Hoài Thanh vội đáp :

— Anh đây. Hoài Thanh đây.

— Trời, sao anh đến khuya thế ?

Hoài Thanh lặng lẽ ngồi xuống sa lông. Nàng Boun lại nói vọng ra :

— Anh mới đi nhảy về ư ? Khờ quá, em tìm anh ở Lidô và Viêng Rattray mãi không gặp. Thôi, em biết rồi. Anh đã có một người đàn bà khác, đẹp hơn em nhiều.

— Em đừng nghi bậy. Lẽ ra giờ này anh phải để em ngủ, nhưng việc anh sắp nói với em rất cấp bách. Từ tối đến giờ, anh chưa đi đâu. Em tắm gần xong chưa ?

— Chưa. Em mới bắt đầu. Anh chờ em 5 phút nhé.

Hoài Thanh đã quen với ý niệm giờ phút của đàn bà. 5 phút của họ thường là 50 phút. 5 phút của nàng Boun còn dài hơn 50 phút nữa. Có lần hai người liện nhau xuống Đồng Pha lan uống rượu, hắn hút gần hết bao thuốc lá con Mèo mà nàng Boun còn rên rang trong buồng tắm.

Nóng ruột, hắn bèn nói :

— Chờ lên em. Đừng bắt anh đợi 5 phút thành một giờ đồng hồ.

Nàng cười khanh khách :

— Anh yên tâm. Đêm nay, em quyết phá kỷ lục tắm thật nhanh. 5 phút là 5 phút...

Tiếng nước lại chảy róc rách. Nàng Boun véo von hát một bản tình ca Lào đậm đặc. Giọng nàng trong và ngân, làm Hoài Thanh ngỡ ngàng như người vừa uống rượu cần bụng đói.

Bỗng nàng ngừng ca rồi kêu lên :

— Anh Hoài Thanh ?

Giật mình hẳn đứng dậy :

— Gì thế ?

— Khô quá anh ơi, cái vôi nước phải gió lại tặc mắt rồi. Người của em đầy ngập sà bong. Anh vào chữa giúp em được không ?

Dĩ nhiên là được. Trong quá khứ, ít khi nàng ban cho hẳn cái điểm phúc được ngắm nàng dưới hoa sen phòng tắm.

Thấy nàng lồ lộ, Hoài Thanh quên hết những việc vừa xảy ra tại sứ quán. Mạch máu ở thái dương hẳn đập rần rập. Sửa xong vôi nước, hẳn ngậy người, không chịu ra nữa. Nàng Boun mỉm cười, uốn ngực. Như diên, như đại, tham vụ Hoài Thanh ôm ghi thân thể ướt át căng tròn của nàng.

Nàng nhẹ nhàng xô hẳn ra :

— Thong thả đã nào. Anh háu ăn ghê.

Rồi nàng cười lên một cách ngây thơ. Tiếng cười của nàng trong trẻo và chân thành như của cô gái đồng trinh được chàng trai giàu kinh nghiệm vượt ve lần đầu trong phòng kín.

Nghe nàng cười. Hoài Thanh đứng không vững nữa. Sự thèm muốn đã làm hẳn mù quáng, vì nếu hẳn còn tỉnh mắt, hẳn sẽ thấy khoe mắt nàng hơi đỏ, và cái cười của nàng hoàn toàn gượng gạo.

Dáng điệu lả lơi, nàng quàng tay ngang lưng Hoài Thanh, uốn ẹo bước ra phòng ngoài. Nàng nói, giọng nũng nịu :

— Em nhớ anh phát điên lên. Hồi tối, anh xuống nhà nào ?

Hoài Thanh lắc đầu :

— Anh đã giải thích, em quên rồi sao. Anh chưa đi đâu cả. A h cũng nhớ em phát điên lên.

— Thật không ?

— Anh yêu em nhất trên đời. Ngoài em ra, anh chẳng màng tới ai nữa.

— Em sung sướng quá. May anh đến, nếu không em đã lội bộ đến tìm anh.

Hoài Thanh cảm động đến rớt nước mắt. Hẳn không ngờ xấu trai như hẳn mà được nàng Boun thương yêu và chung thủy.

Nàng Boun lấy trong tủ ra hai cái ly pha lê. Hồi nãy, nàng đã rót rượu vào ly pha lê này, bung tận miệng người đàn ông lạ mặt. Nàng hầu hạ hẳn như thể nữ tỳ hầu hạ lãnh chúa trong truyện ngàn một đêm lẻ. Hẳn bắt nàng quý xuống, dâng rượu trên khay bạc, để hẳn uống từng ngụm nhỏ một.

Uống rượu xong, hẳn hành hạ nàng. Hành hạ dưới đèn. Hẳn không cho nàng tắt đèn, lại còn mở thêm tất cả đèn trong phòng. Nàng đành nghiêng rặng chiu đưng. Song hẳn tát vào mặt nàng ;

— Cười đi.

Nàng chưa kịp cười, hẳn tát mạnh thêm, vệt ngón tay đỏ lôm trên má. Rốt cuộc, nàng phải cười. Cười trong nước mắt lã chã.

Như người máy, nàng Boun ghé vào tai Hoài Thanh :

— lát nữa, anh đi đâu ?

Giật mình, Hoài Thanh đáp :

— Không. Anh chưa định.

— Ồ, Anh ở lại với em cho vui.

Bàn tay nàng Boun run run khi đặt vào chai rượu chỉ còn non nửa.

— Em bị lạnh ư ?

Nàng Boun không lạnh như Hoài Thanh tưởng. Nhiều đêm gió thổi vù vù, nàng tắm trên sông Cửa Long, trên mình không một mảnh vải. Nàng run lên vì lo sợ và cảm hờn.

Nàng không có máy may cảm tình với gã đàn ông mặc áo sơ mi dệt trắng, song vẫn phải hầu rượu và cung cấp cho tầu nửa giờ đồng hồ khoái lạc miễn phí. Mặt khác, nàng cũng chẳng thương yêu Hoài Thanh. Vì Xiêng May, nàng phải diễn lại tấn tuồng ân ái.

Nàng nhón miệng cười :

— Không, em không lạnh. Có anh bên mình em lạnh sao được.

Ngắm người yêu, Hoài Thanh rạt rào cả lòng. Nàng Boun đâu biết rằng đại sứ Lê Văn Hiến vừa khép hẳn vào tội tư thông với gián điệp địch. Khi từ giả sứ quán, hẳn quyết định tới gặp nàng lần cuối cùng. Sáng mai, mỗi người sẽ đi một ngã.

Về mặt dăm chiêu của Hoài Thanh khiến nàng Boun chú ý. Nàng gục đầu vào vai hẳn :

— Tại sao anh thù người như vậy ?

Hoài Thanh thở dài sườn sượt :

— Anh sắp nguy đến nơi rồi. em ạ. Trong mấy tuần nay anh đã thâm lạm tiền quỹ của sứ quán. Cấp trên đã biết. Không khéo ngày mai anh sẽ bị đưa về Hà nội rồi ra tòa. Anh chắc bị mục xương ở một trại tập trung trên thượng du Hoa Việt.

Hoài Thanh nói một hơi như học trò đọc bài. Hấn sợ trần trụi sẽ mất can đảm. Thật vậy, sắc đẹp mời mọc của nàng Boun đang biến hẳn thành sợi bún mềm nhũn.

Nói xong, hẳn buông phịch xuống ghế. Nàng Boun vội nắm tay hẳn, giọng rầu rầu :

— Khờ quá, vì em mà anh gặp rắc rối. Vì em ham chơi mà anh lấy tiền của sứ quán. Em thật đặc tội với anh. Giờ đây em biết làm gì để chuộc lại lỗi lầm ấy.

— Vô ích, em ạ. Anh không hối hận là đã gặp em, yêu em và được em thành thật yêu lại. Anh chỉ buồn vì người ta đã buộc anh vào một trọng tội mà anh không phạm. Thật anh không ngờ...

— Lại nhĩ, người ta buộc anh vào tội gì ?

— Tội liên lạc với địch.

Nàng Boun mở to mắt :

— Đời nào anh làm việc ấy. Chắc anh bị cáo gian. Sao anh không tìm cách bào chữa ?

Hoài Thanh thở dài lần nữa :

— Bào chữa ? Em nói nghe đúng đấy, nhưng có ở trong chần mới biết là chần có rạn. Ông Lê Văn Hiến là trời còn trong sứ quán. Ông đại sứ đã nói thì cấp dưới như anh chỉ có việc tuân theo răm rắp. Bộ Ngoại giao ở Hà nội sẽ nghe theo báo cáo của ông đại sứ.

— Anh không còn phương pháp nào nữa ư ?

— Hết rồi. Cứu tinh cuối cùng của anh là cơ quan mật vụ của Đảng trong sứ quán, thì đại úy Phạm Nghị lại tán thành quan điểm của ông đại sứ,

— Trời ơi, giữ chức tham vụ sứ quán như anh mà không thể nào giải bày oan khuất được ư ?

— Anh chưa phải là nạn nhân đầu tiên của sự ngộ nhận này. Tuy nhiên, anh sẵn sàng chịu hy sinh, không oán thán gì hết.

— Nhưng anh làm gì nên tội. Hy sinh như vậy là cử chỉ hoàn toàn đại dột. Theo em, anh nên giải thích lần nữa cho ông đại sứ hiểu.

— Ông đại sứ không bao giờ nghe lời anh dân.

— Nghĩa là ông đại sứ cố tình vu oan giá họa cho anh.

— Nói khê chứ.

— Ông Lê Văn Hiến là trời con trong sứ quán Bắc Việt, không phải là trời con đất Lào. Và lại, trời con đất Lào em cũng không sợ. Trong đời, em chưa sợ ai hết. Nếu họ cạn tâu ráo máng, mình cần đáp lễ cho họ biết. Nào, bây giờ anh tính sao ?

— Anh ở lại đêm nay với em. Đêm cuối cùng của anh ở Vạn tượng.

Nàng Boun ngồi sát vào người Hoài Thanh, giọng chim hẩn xuống :

— Đừng hy sinh đại dột như thế. Và lại, anh có mệnh hệ gì thì em cũng héo hơn mà chết.

— Trời ơi, đầu óc anh nát bấy như tương. Anh thương em lắm, nhưng chưa tìm ra lối thoát.

— Em vừa nghĩ ra một kế. Chúng ta nên thoát ly để được chung sống bên nhau trong hạnh phúc.

— Thoát ly ? Thoát ly đi đâu ?

— Hai đứa mình sẽ rời Vạn tượng tìm một xứ xinh nào để ẩn náu. Em quen nhiều bạn bên Thái. Nếu anh ưng thuận, em sẽ đưa anh sang Nông khai, rồi từ đó mình đáp xe lửa lên Vọng các.

— Không, anh không thể đi được. Dầu sao anh cũng là một chiến sĩ của chủ nghĩa vô sản, anh không thể đầu hàng phe tư bản.

— Hừ tư bản với vô sản, những danh từ anh vừa nói nghe thì rất kêu nhưng thật ra chẳng là gì hết. Em chỉ nghĩ đến thực tế mà thôi. Và thực tế là gì, nếu không là việc bảo vệ mối tình bất diệt của đôi ta.

— Khó nghĩ quá..

— Anh còn đủ thời giờ để suy nghĩ đêm nay.

— Em lý luận rất đúng, nhưng mà..

— Chẳng nhưng mà gì cả. Bây giờ anh phải tỏ thái độ dứt khoát. Nếu anh thật tình không yêu em, nếu anh chỉ coi em như một thiếu phụ bán phần buôn hương dỗi trụy ghê tởm thì thôi, anh cứ việc trung thành với chủ nghĩa vô sản muôn đời của anh..

— Em lầm rồi. Anh đâu dám khinh em. Trái lại, anh còn tôn thờ em nữa.

— Nhưng trong khi ấy, anh lại tôn thờ chủ nghĩa vô sản nữa. Em nói thẳng anh biết : anh dặt em và chủ nghĩa vô sản của anh lên cân đi. Cân xem bên nào nặng.

Hoài Thanh bưng đầu, đau đớn :

— Trời ơi, mỗi bên một vẻ, không thể nào phân biệt nặng nhẹ được. Đối với em thì là tình yêu. Còn về lý tưởng..

Nàng Boun nguây nguây đứng dậy :

— Thôi, anh đừng dài dòng nữa, em đã hiểu lòng anh rồi. Từ trước đến nay chẳng qua anh thích xác thịt, chứ chưa hề thật tâm yêu em. Em hy sinh tất cả mà anh không d m xia tới, còn cái chữ nghĩa lạ lùng của anh lại vu oan giá họa cho anh, anh lại tôn thờ.. Thôi, chúng mình đành xa nhau...tuy xa anh, tuy anh không yêu em, tuy anh cố tình hắt hủi em, cố tình khinh rẻ em, em vẫn ghi khắc hình bóng anh vào tâm khảm, thề đến chết cũng không quên.

Nàng Boun ôm mặt khóc nức nở.

Tấn bi kịch được diễn tới cao độ, Hoài Thanh không thể rụt rè thêm nữa. Tiếng khóc của nàng Boun làm hẳn đứt từng khúc ruột. Quả thật nàng Boun yêu hẳn tha thiết, hẳn không thể bỏ nàng vô võ một mình ở Vạn tượng. Ý định bỏ trốn do nàng Boun gợi ra bắt đầu vươn lên trong đầu hẳn. Hẳn bèn dõ dành :

— Em nín đi, để anh nghĩ cách khác.

Nàng ngàng đầu lên .

— Không còn cách nào khác nữa. Anh bỏ trốn với em, hoặc hai đứa mình vĩnh biệt từ đây,

Hoài Thanh sợ cuống cuống :

— Ừ, anh chịu đi trốn. Nhưng em ơi, đi trốn không phải dễ. Mật báo viên của đại úy Phạm Nghị nhan nhản trong thành phố. Anh tin là họ theo sát anh từng bước. Họ biết được thì mất mạng.

— Sợ gì. Em sang Thái như đi chợ hàng ngày. Em biết một lối đi kín đáo, chúng mình xuống tuyền là xong. Sang bên ấy, người quen sẽ lo liệu giấy tờ đầy đủ.

— Ồ, còn vấn đề tiền nữa. Hiện anh không xu dính túi. Chắc em cũng chẳng giàu hơn anh. Đời sống bên Thái đắt như vàng. Ít ra, mình phải đủ tiền sống 5, 7 tháng trước khi anh tìm ra việc làm.

Nàng Boun thờ người suy nghĩ. Giây lâu, nàng thở ra :

— Buồn thật, đồng tiền quyết định tất cả. Hay là..

Nàng nhìn thẳng vào mặt tinh nhân :

— Hay là chúng mình mang tài liệu của sự quán hán cho Mỹ.

Hoài Thanh giật nảy người :

— Em nói sao ? Mang tài liệu bán cho Mỹ ư ? Em điên rồi.

Nàng Boun, giọng ôn tồn :

— Em không điên chút nào hết. Đây này, để em nói anh nghe. Người ta vu cáo anh làm gián điệp cho địch. Ngày mai, anh về Hà nội, ra tòa, anh sẽ lãnh án tử hình hoặc khổ sai chung thân. Nghĩa là anh không liên lạc với Mỹ, ông đại sứ, bộ Ngoại giao và tòa án cũng buộc tội anh liên lạc với Mỹ. Giá anh bỏ trốn, ra ngoại quốc làm ăn lương thiện thì người ta vẫn cho anh là nhân viên của Mỹ. Đã thế, anh đại gì mà không làm việc cho Mỹ. Anh giữ trong tay biết bao giấy má quan trọng. Bán tài liệu cho họ, chúng mình cũng kiếm được món tiền lớn.

Hoài Thanh bung đầu suy nghĩ.

Cho đến phút này, hẳn vẫn chưa có định tâm làm phản. Song mỗi lúc lời thuyết phục của nàng Boun một trở nên hữu lý. Trung thành cũng chết, thà thà chết bằng cách đi theo người yêu, còn hơn.